

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie ze skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 10 października 2007 r., sygn. akt III Ca (...),
w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko A. F.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 maja 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 10 października 2007 r. Sąd Okręgowy w G. na skutek apelacji powoda zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji i zasądził od pozwanego A. F. na rzecz powoda A. S. kwotę 19 075,61 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 lutego 2007 r. oraz kwotę 2 953,97 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i kwotę 1 945,52 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Wniesiona od powyższego wyroku przez pozwanego skarga o stwierdzenie jego niezgodności z prawem nie spełnia wymagań konstrukcyjnych określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego wymaganie przewidziane w art. 425⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. jest spełnione tylko wtedy, gdy skarżący złoży

oświadczenie, że szkoda wystąpiła, wskaże jej rodzaj, rozmiar oraz czas powstania, wykaże, że jest ona następstwem wydania zaskarżonego orzeczenia, a także powoła lub przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające jego twierdzenia w tym przedmiocie (porównaj między innymi orzeczenie z dnia 11 sierpnia 2005 r. III CNP 4/05, OSNC 2006/1/16).

Skarga wniesiona przez pozwanego nie spełnia powyższego wymagania, bowiem nie wskazuje wysokości szkody wyrządzonej wydaniem zaskarżonego wyroku, jej rodzaju ani czasu powstania. Uzasadnienie tego punktu skargi zdaje się wskazywać, że za szkodę wynikającą z wydania zaskarżonego wyroku pozwany uważa wyegzekwowanie od niego na podstawie tego orzeczenia kwoty 15 000 zł. Tymczasem jako wartość przedmiotu zaskarżenia pozwany wskazał kwotę 19 075,61 zł i jest to także kwota zasądzona zaskarżonym wyrokiem. Nie wiadomo zatem, którą ze wskazanych kwot skarżący traktuje jako szkodę wynikającą z wydania zaskarżonego wyroku, a jest to okoliczność decydująca o istnieniu lub braku konstrukcyjnej przesłanki skargi określonej w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., której nie da się wywieść na podstawie uzasadnienia skargi.

Nie zostało także spełnione wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., bowiem wypełnienie tego obowiązku przez skarżącego polega na przedstawieniu wyczerpującej prawniczej analizy dotyczącej możliwości zastosowania istniejących środków prawnych i wykazaniu w sposób nie budzący wątpliwości, że ich zastosowanie w sprawie nie było dopuszczalne lub z innych przyczyn nie mogło odnieść skutku (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r. III CNP 23/05, OSNC 2006/7-8/140, z dnia 24 lipca 2008 r. I CNP 50/08 i z dnia 21 grudnia 2006 r. III CNP 57/06, nie publ.). Tymczasem skarżący nie wykazał, że niemożliwe było skorzystanie ze skargi o wznowienie postępowania, nie wypowiadając się w ogóle w tym przedmiocie, natomiast z jego wywodów dotyczących możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia przy pomocy powództwa przeciwegzekucyjnego wynika, że sprawa taka się toczy i jedynie nie doszło jeszcze do wydania wyroku. W tych okolicznościach trzeba stwierdzić, że skarżący nie wykazał, że wzruszenie zaskarżanego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c. odrzucił skargę.